

ΑΛΕΞ ΣΚΑΡΟΥ

ΟΙ ΦΥΛΑΚΕΣ ΤΟΥ ΧΡΟΝΟΥ

2001 2015 1957 2066
1941 1912

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1

1912, Ατλαντικός ωκεανός

«**Ε**ίναι κανείς ακόμη στο πέμπτο κατάστρωμα;» φώναξε ο Λιάμ Ο'Κόννορ. Η φωνή του έκανε αντίλαλο στον στενό διάδρομο και αντήχησε στους μεταλλικούς τοίχους. «Είναι κανείς ακόμη εδώ;»

Παντού ησυχία, εκτός από τις πνιχτές κραυγές και τα γρήγορα ποδοβολητά στο κατάστρωμα από πάνω, όπως και τα βαριά πένθιμα τριξίματα του κύτους του πλοίου, που πιεζόταν και τεζαριζόταν καθώς η πλήρη του βυθιζόταν αργά κάτω από την επιφάνεια του νερού.

Ο Λιάμ είχε αρπαχτεί από την κάσα της πόρτας μιας καμπίνας και πάσχιζε να μείνει όρθιος, ενώ το δάπεδο έπαιρνε λίγο λίγο κατακόρυφη κλίση. Οι διαταγές του αρχιθαλαμηπόλου ήταν σαφείς – να πάει να δει αν είχαν αδειάσει όλες οι καμπίνες σε αυτή την πλευρά του πλοίου και μετά να ανέβει πάνω να τον βρει.

Ο Λιάμ όμως δεν ήταν σίγουρος αν ήθελε. Οι στριγκλιές και τα σκουξίματα των γυναικόπαιδων στη σκάλα από πάνω ήταν τόσο διαπεραστικές, που του προκαλούσαν τρόμο. Τουλάχιστον εδώ, στο πέμπτο κατάστρωμα, ανάμεσα στις καμπίνες της δεύτερης θέσης, επικρατούσε μια αφύσικη γαλήνη, αν και όχι απόλυτη σιγή. Ένα απόμακρο υπόκωφο μπουμπουνητό ακουγόταν μέχρι εδώ. Ο Λιάμ ήξερε πως ήταν η βουή του παγωμένου ωκεανού που έμπαινε ορμητικά μέσα στο τσακισμένο καράβι, περνώντας μέσα από τις ανοιχτές φρακτές του πλοίου και σιγά σιγά τραβώντας το προς τον βυθό.

«Για τελευταία φορά!» φώναξε πάλι.

Λίγα λεπτά νωρίτερα είχε ξετρυπώσει μια νεαρή μητέρα με την κόρη της, οι οποίες είχαν λουφάξει σε μία από τις καμπίνες, με τα σωσίβια φορεμένα. Η γυναίκα είχε παραλύσει από τον τρόμο κι έτρεμε σύγκορμη πάνω στο κρεβάτι, έχοντας σφιχταγκαλιάσει την κορούλα της. Ο Λιάμ τις έβγαλε έξω και τις οδήγησε στη σκάλα που ανέβαινε στο τέταρτο κατάστρωμα. Την ώρα που χωρίστηκαν το κοριτσάκι τον φίλησε πεταχτά στο μάγουλο και του ευχήθηκε καλή τύχη, λες και –σε αντίθεση με τη μάνα της που τα είχε χαμένα– καταλάβαινε πως ήταν όλοι καταδικασμένοι.

Ο Λιάμ ένωσε την κλίση του δαπέδου κάτω από τα ασταθή του πόδια να γίνεται πιο απότομη. Από το τέρμα του διαδρόμου άκουσε τους κρότους των πιατικών που γλιστρούσαν από τα ράφια της αποθήκης και γίνονταν θρύψαλα.

Σε λίγο βυθιζόμαστε.

Ο Λιάμ άρχισε να λέει μια βιαστική προσευχή από μέσα του ενώ λύγισε τον λαιμό του για να κοιτάξει μέσα σε μια τελευταία καμπίνα. Άδεια.

Ένα δυνατό τρίξιμο έκανε το δάπεδο να σειστεί, αν και –όπως με τη δόνηση του τραγουδιού μιας γιγάντιας φάλαινας– περισσότερο το ένωσε παρά το άκουσε. Το μάτι του έπιασε μια αναλαμπή έξω από το μικρό φινιστρίνι της καμπίνας. Το βλέμμα του βυθίστηκε στο απόλυτο σκοτάδι, όπου είδε να περνάνε αστραπιαία κάτι τρεμουλιαστές φυσαλίδες σαν υδράργυρος.

Το πέμπτο κατάστρωμα βυθίστηκε ήδη κάτω από το νερό.

«Στα κομμάτια» μουρμούρισε. «Τελείωσα εδώ κάτω».

Βγήκε πάλι έξω και είδε στο τέρμα του διαδρόμου μια γλώσσα νερού, βάθους τεσσάρων πέντε εκατοστών, να γλείφει ήσυχα το χαλί του δαπέδου και να έρχεται καταπάνω του.

«Οχ, όχι!».

Από εκεί ήταν η μοναδική του διέξοδος.

Άργησες πάρα πολύ, βλάκα Λιάμ. Άργησες πάρα πολύ.

Συνειδητοποίησε αργά ότι το κορίτσι και η μητέρα του ήταν το τελευταίο καμπανάκι για να φύγει αποκεί. Έπρεπε να είχε πάει μαζί τους.

Το παγωμένο νερό έφτασε στα πόδια του, τρύπωσε μέσα στα παπούτσια του και συνέχισε να κυλάει από πίσω του. Ο Λιάμ έκανε κάμποσα βήματα μπροστά, βουλιάζοντας όλο και περισσότερο και νιώθοντας τον παγερό εναγκαλισμό του νερού γύρω από τους αστράγαλους, τις κνήμες και τα γόνατα. Ευθεία μπροστά, μόλις έστριβε στη γωνία στο τέρμα, ήταν η σκάλα, την οποία έπρεπε να είχε ανέβει πέντε λεπτά νωρίτερα. Ο Λιάμ συνέχισε να προχωράει, κλαψουρίζοντας θρηνητικά, καθώς το παγωμένο νερό τού έφτασε μέχρι τη μέση και μούσκεψε μέχρι μέσα την άσπρη στολή καμαρότου που φορούσε. Το χνότο του έβγαινε σαν αχνός και τα δόντια του χτυπούσαν από το κρύο, αλλά ο Λιάμ συνέχιζε να προχωράει με δυσκολία.

«Α, Χρι-Χρισστούλη και Παναγίτσα... δε... δε θέλω να πνιγώ!» είπε τουρτουρίζοντας. Η φωνή του δεν είχε κανένα ίχνος από τη χαρακτηριστική βραχνάδα της ηλικίας των δεκαέξι χρόνων. Αντίθετα, ακούστηκε σαν πνιχτό κλαψούρισμα τρομαγμένου παιδιού.

Το νερό βάθυνε τόσο, που ο Λιάμ δεν μπορούσε να προχωρήσει άλλο. Λίγο πιο μπροστά, εκεί που ο διάδρομος έστριβε δεξιά προς τη σκάλα, το νερό είχε ανέβει πια μέχρι τις απλίκες στους τοίχους και οι λάμπες άρχισαν να πετάνε σπιθές και να τρεμοσβήνουν.

Η σκάλα θα έχει πλημμυρίσει.

Ο Λιάμ συνειδητοποίησε ότι πίσω από τη γωνία το νερό θα έγλειφε ήδη το ταβάνι και ότι τα πρώτα σκαλοπάτια θα είχαν

βουλιάξει εντελώς πια. Ο μόνος τρόπος για να τα καταφέρει θα ήταν να κρατήσει την ανάσα του και να ευχηθεί να αντέξει κάτω από το νερό ώσπου να βρει τον δρόμο στα τυφλά και να φτάσει στο πρώτο πλατύσκαλο.

«Αχ, Χρι-Χρι-Χρι-σσοτούλη μου!» Τα μπλαβιασμένα χείλη του άρχισαν να τρέμουν στη σκέψη ότι θα βουτούσε στα σκοτεινά νερά – ήταν σίγουρος ότι θα έχανε τον δρόμο του και τότε θα τον γράπωνε η απελπισία και στο τέλος το ανταριασμένο θαλασσινό νερό θα πλημμύριζε τα πνευμόνια του.

Και τότε άκουσε κάτι: μια κίνηση πίσω του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 2

1912, Ατλαντικός ωκεανός

Γύρισε να κοιτάξει και είδε έναν άντρα όρθιο μέσα στο νερό που του έφτανε στους αστράγαλους. Ο άγνωστος ήταν πιασμένος από τη χειρολαβή στον τοίχο και πρόσεχε να μην πέσει μπροστά στον διάδρομο.

«Λιάμ Ο'Κόννορ!»

«Πα... παγιδευτήκαμε!» απάντησε ο Λιάμ. «Δε... δεν μπορούμε να φύγουμε!» Η φωνή του ακούστηκε τσιριχτή.

«Λιάμ Ο'Κόννορ» επανέλαβε ήρεμα ο άλλος.

«Τι;»

«Ξέρω ποιος είσαι, αγόρι μου».

«Ε;... Πρέπει να...»

Ο άγνωστος χαμογέλασε. «Λιάμ, άκουσέ με». Κοίταξε το ρολόι του. «Σου μένει κάτι λιγότερο από δύο λεπτά ζωής». Κοίταξε ολόγυρα τις μεταλλικές φρακτές του πέμπτου καταστρώματος, που ήταν βαμμένες στο χρώμα της βανίλιας. «Σε περίπου ενενήντα δευτερόλεπτα το κύτος του πλοίου θα κοπεί στη μέση, στα δύο τρίτα του μήκους του. Η πλώρη, το μεγαλύτερο κομμάτι, όπου είμαστε τώρα εμείς, θα βουλιάξει πρώτη – σαν πέτρα. Η πρύμνη θα επιπλεύσει για κάνα λεπτό ακόμα και μετά θα ακολουθήσει και αυτή, ενάμισι μίλι παρακάτω, στον πάτο του ωκεανού».

«Α, ό... όχι, πα... παρακαλώ. Όχι, όχι, όχι» άρχισε να κλαψουρίζει ο Λιάμ, που συνειδητοποίησε ότι έκλαιγε.

«Καθώς θα βυθιζόμαστε, η πίεση του νερού θα αυξηθεί τό-

σο γρήγορα, ώστε το κύτος του πλοίου να λυγίσει. Η πίεση του αέρα θα σου σπάσει τα τύμπανα στα αυτιά. Αυτά εδώ τα πριτσίνια που βλέπεις στις φρακτές στους τοίχους» είπε και πέρασε το χέρι του πάνω από μια τέτοια σειρά με πριτσίνια «θα αρχίσουν να εκσφενδονίζονται σαν σφαίρες. Ο συγκεκριμένος διάδρομος θα πλημμυρίσει στη στιγμή και το νερό θα σε συνθλίψει πριν προλάβεις να πνιγείς. Αυτό τουλάχιστον είναι μια μικρή παρηγοριά».

«Ω Χρι... στούλη μου, όχι... Βόηθα μας».

«Θα πεθάνεις, Λίαμ». Ο άγνωστος χαμογέλασε πάλι. «Και γι' αυτό τον λόγο είσαι ιδανικός».

«Ιδανικός;»

Ο άγνωστος έκανε μερικά βήματα προς το μέρος του Λίαμ, με αποτέλεσμα να βουλιάξει μέχρι τη μέση.

«Πες μου, θες να ζήσεις;»

«Τι;... Υπάρχει τρόπος να φύγουμε αποδώ;»

Τα φώτα του διαδρόμου τρεμόσβησαν όλα μαζί και ξανάναψαν αμέσως.

«Εξήντα δευτερόλεπτα μέχρι να λυγίσει το ατσάλι, Λίαμ. Δε μας μένει πολύ ακόμα».

«Υ... υπάρχει τρό... τρόπος να...;»

«Αν έρθεις μαζί μου, Λίαμ» του είπε ο άλλος και του άπλωσε το χέρι «τότε, ναι, υπάρχει κι άλλος τρόπος. Θα είσαι αόρατος. Θα ζεις σαν φάντασμα, δε θα γίνεις ποτέ ένα κανονικό κομμάτι του κόσμου. Δε θα κάνεις ποτέ καινούριους φίλους, δε θα ζήσεις ποτέ τον έρωτα». Την έκφρασή του μαλάκωσε ένα συμπονετικό χαμόγελο. «Θα μάθεις πράγματα που... πώς να σ' το πω... μπορεί να σε οδηγήσουν στην τρέλα αν τ' αφήσεις να επηρεάσουν το μυαλό σου. Γι' αυτό κάποιои επιλέγουν τον θάνατο».

«Θέ... θέλω να ζήσω!»

«Οφείλω να σε προειδοποιήσω... Δε σου προσφέρω τη ζωή σου, Λιάμ. Σου προσφέρω έναν τρόπο να γλιτώσεις αποδώ, αυτό μόνο».

Ο Λιάμ αρπάχτηκε από το στήριγμα μιας απλίκας που τρεμόσβηγε στον τοίχο και έκανε μερικά βήματα πιο πίσω στον διάδρομο, ο οποίος είχε γείρει επικίνδυνα. Τα πόδια του βρήκαν πάλι σταθερό πάτημα. Ένα βουερό μπουμπουνητό συντάραξε το πλοίο και τους ξεκούφανε.

«Ψυχορραγεί, Λιάμ. Σε λίγα δευτερόλεπτα η ράχη του Τιτανικού θα σπάσει. Αν πιστεύεις στον Θεό, ίσως θελήσεις να πας κοντά Του τώρα. Αν μείνεις εδώ, θέλω να σε διαβεβαιώσω ότι όλα θα τελειώσουν πολύ γρήγορα».

Πινημός. Ο χειρότερος εφιάλτης του Λιάμ από τότε που θυμόταν τον εαυτό του. Δεν έμαθε ποτέ κολύμπι εξαιτίας του τρόμου του για το νερό.

Ο Λιάμ σήκωσε τα μάτια στον άγνωστο και τον κοίταξε για πρώτη φορά στο πρόσωπο: βαθιά θλιμμένα μάτια με τις ρυτίδες του χρόνου σμιλεμένες γύρω τους. Και τότε του ήρθε μια σκέψη.

«Μήπως... μήπως εί... είσαι ά... άγγελος;»

Ο άλλος χαμογέλασε. «Όχι. Απλά ένας γέρος άνθρωπος». Το χέρι του ήταν σταθερά απλωμένο προς το μέρος του Λιάμ. «Θα το καταλάβω αν επιλέξεις να μείνεις εδώ και να πεθάνεις. Δεν αποφασίζουν όλοι να έρθουν».

Ο Λιάμ ένιωσε ένα τράνταγμα. Το δάπεδο κάτω από τα πόδια του σείστηκε και ο διάδρομος πλημμύρισε από το εκκωφαντικό ουρλιαχτό του μετάλλου που σκιζόταν και τον κρότο των αρμών που έσπασαν, καθώς από πάνω τους βούλιαζαν το ένα κατάστρωμα μετά το άλλο.

«Λοιπόν, Λιάμ. Είναι η στιγμή της απόφασης».

Ο Λιάμ έβαλε δύναμη για να τραβηχτεί έξω από το νερό και

προσπάθησε απεγνωσμένα να γαντζωθεί από το απλωμένο χέρι του γέρου. Υπό άλλες συνθήκες, αν είχε λίγο χρόνο να σκεφτεί λογικά και δεν ένιωθε λες και το πανικόβλητο μυαλό του έκανε ελεύθερη πτώση, μπορεί να αναρωτιόταν ποιος ήταν αυτός εδώ ο τύπος και με ποιον ακριβώς τρόπο σκόπευε να τους βγάλει και τους δύο σώους αποκει μέσα. Όμως, τη στιγμή εκείνη, μόνο ένα πράγμα είχε στο μυαλό του.

Δε θέλω να πεθάνω. Δε θέλω να πεθάνω.

Ξαφνικά, τα φώτα έσβησαν, βυθίζοντάς τους στο απόλυτο σκοτάδι.

Ο Λιάμ άρχισε να κουνάει το χέρι του στα τυφλά. «Πού είναι το χέρι σας; Σας παρακαλώ! Δε θέλω να πνιγώ!»

Τα δάχτυλά του ακούμπησαν ξυστά τον άγνωστο, ο οποίος του άρπαξε σφιχτά το χέρι.

«Πες αντίο στη ζωή σου, Λιάμ» του φώναξε πάνω από τον εκκωφαντικό κρότο του πλοίου που κοβόταν στη μέση.

Το τελευταίο που ένιωσε ο Λιάμ ήταν το σιδερένιο δάπεδο να σείεται και να ανοίγει κάτω από τα πόδια του και μετά άρχισε να πέφτει... να πέφτει στο σκοτάδι.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 3 2001, Νέα Υόρκη

Έπεφτε κάτω, κάτω... όλο και πιο κάτω.

Ο Λιάμ ξύπνησε απότομα, τινάζοντας δυνατά τα πόδια του. Με τα μάτια ακόμη σφαλιστά, ψηλάφισε γύρω του – ήταν σκεπασμένος με κάτι ζεστό και στεγνό. Είχε σχεδόν απόλυτη ησυχία, με εξαίρεση μια σιγανή ανάσα κάπου δίπλα του, καθώς και ένα απόμακρο πνιχτό μπουμπουνητό από ψηλά. Ήξερε ότι μ' έναν μυστηριώδη τρόπο είχε βρεθεί κάπου αλλού – γι' αυτό τουλάχιστον ήταν σίγουρος.

Ήταν ξαπλωμένος σ' ένα κρεβάτι ή κουκέτα. Άνοιξε τα μάτια του και είδε από πάνω του ένα θολωτό ταβάνι με ξεχαρβαλωμένα τούβλα, το οποίο πρέπει να είχε χρόνια να ασπριστεί, γιατί η μπογιά του είχε ξεφλουδίσει και έπεφτε σαν πιτυρίδα. Από το θολωτό ταβάνι κρεμόταν ένα σκονισμένο καλώδιο με έναν μοναδικό γλόμπο που έριχνε το αδύναμο τρεμουλιαστό του φως στον χώρο.

Ο Λιάμ ανασηκώθηκε στους αγκώνες.

Βρισκόταν μέσα σε μια τούβλινη εσοχή, σε κάποιο υπόγειο μέρος μάλλον. Γύρω γύρω από τον κύκλο που φώτιζε ο γλόμπος από πάνω του απλωνόταν ένα υγρό τσιμεντένιο δάπεδο που χανόταν στο σκοτάδι.

Πού βρίσκομαι;

Ανακάθισε νιώθοντας ίλιγγο και ζάλη και τότε αντίκρισε άλλη μια κουκέτα σε απόσταση ενός μέτρου απέναντι από το κρεβάτι του. Στο κάτω κρεβάτι είδε μια κοπέλα, λίγα χρόνια

μεγαλύτερη από εκείνον, να σαλεύει ανήσυχα στον ύπνο της. Εκεί γύρω στα δεκαοκτώ με δεκαεννιά την έκανε. Μάλλον νεαρή γυναίκα παρά κορίτσι.

Τα μάτια της στριφογύριζαν κάτω από τα βλέφαρά τους και κλαψούριζε μέσα στον ύπνο της. Τα πόδια της τινάζονταν και κλοτσούσαν, με αποτέλεσμα να τραντάζεται και να τρίξει η κουκέτα.

Πού διάολο βρίσκομαι; αναρωτήθηκε πάλι ο Λιάμ.

Ο **Λίαμ Ο'Κόννορ** έπρεπε να πεθάνει
στο ναυάγιο του *Τιτανικού* το 1912.

Η **Μάντι Κάρτερ** έπρεπε να πεθάνει
σε αεροπορικό δυστύχημα το 2010.

Η **Σαλ Βικραμ** έπρεπε να πεθάνει σε πυρκαγιά το 2026.

Όμως λίγα δευτερόλεπτα προτού πεθάνουν, εμφανίστηκε κάποιος από το πουθενά και είπε: «Πιάσε το χέρι μου...».

Αλλά ο Λίαμ, η Μάντι και η Σαλ δε σώζονται έτσι απλά. Στρατολογούνται από μια μυστική υπηρεσία που κανείς δε γνωρίζει την ύπαρξή της, με έναν και μοναδικό σκοπό: να διορθώνουν τις ασυνέχειες της ιστορίας. Επειδή το ταξίδι στον χρόνο δεν είναι επιστημονική φαντασία και κάποιοι το χρησιμοποιούν για να αλλάξουν το παρελθόν.

Γι' αυτό υπάρχουν οι **Φύλακες του Χρόνου**: για να μας προστατεύουν. Για να μην αφήσουν το ταξίδι στον χρόνο να καταστρέψει τον κόσμο...

Το πρώτο βιβλίο μιας νέας σειράς που θα σας **ΚΟΨΕΙ ΤΗΝ ΑΝΑΣΑ**.

ISBN: 978-960-566-021-5

9 789605 660215

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 6021